

AUTUMNVILLE

DE BEGRAFENIS

De lucht heeft er geen zin in vandaag. In ieder geval niet zoals opa het had gewild, denk ik. Ik herinner me hem vooral vrolijk en lachend. ‘Geen onweer of regen op mijn gezicht,’ zei hij vaak tegen mijn vader. ‘Die zorgen er alleen maar voor dat je de zon niet kunt zien.’ Maar nu opa zo voor altijd weggaat, lijken de échte wolken zich daar niets van aan te trekken.

Ik pak mijn moeders hand. Die van mijn vader wil ik ook vastgrijpen, maar zijn vingers glippen weg als hij van zijn stoel opstaat en bij me vandaan loopt. Waarom? Wat gaat hij doen? Ik wil ook opstaan, ik wil met hem mee, maar mama knijpt zachtjes in mijn hand. Zonder woorden vertelt ze me dat ik moet blijven zitten.

Papa gaat naast opa’s kist in het gras staan. De wind maakt een uilachtig geluid als hij een briefje uit de binnenzak van zijn jas haalt. Even kijkt hij me aan en als ik zijn lippen zie trillen, voel ik dat mijn ogen beginnen te prikken. Snel veeg ik met mijn mouw over mijn gezicht. De hand die daarna op mijn schouder valt, herken ik meteen. Die is van Mikey, mijn allerbeste vriend. Hij zit vlak achter me. Ik draai me om en nu pas zie ik hoeveel mensen er eigenlijk zijn. Alle stoelen zijn bezet. Ik buig iets voorover en zie mijn andere vriend Justin aan het einde van onze rij tegen een boom aan staan. Dat is raar, tussen mama en tante

Karin in is een lege plek, daar had nog makkelijk een stoel bij gepast. Waarom hebben de mensen van de begrafenisonderneming dat niet gedaan? Dan had Justin bij ons kunnen zitten.

Mama knijpt opnieuw in mijn hand. Papa begint te praten.

‘Velen van jullie kennen mijn vader van de boekwinkel. Ik denk dat bijna iedereen die hier vandaag aanwezig is, weleens een boek bij hem heeft gekocht. En als hij dat boek dan op zijn eigen rommelige manier voor je inpakte, gaf hij er meestal nog een gratis levensadvies bij. Zo zul je misschien weleens uit zijn mond hebben gehoord dat het lezen van een boek, welk boek dan ook, ervoor kan zorgen dat de drukte van het leven stilletjes in slaap zal vallen. Of dat volwassenen eigenlijk kinderen zijn die door het leven gedwongen worden een rol te spelen, maar dat die rol ten koste gaat van de verbeelding die juist zo nodig is om hetzelfde leven te trotseren. En dan kon hij je met een glinstering in zijn ogen aankijken alsof je eigenlijk meteen moest begrijpen wat hij bedoelde...’

Mensen om mij heen beginnen zacht te lachen. Ik begrijp het niet. Waarom lachen ze? Opa is dood. Ze kunnen nooit meer een boek bij hem kopen.

‘Mijn vader hield tot het einde toe zielsveel van zijn winkel. Meer dan veertig jaar is hij de eigenaar geweest. De eerste tien jaar stond mijn moeder nog naast hem, maar toen zij overleed, heeft hij er heel lang alleen voor gestaan, zowel in de winkel als thuis. Nooit klaagde hij. Zijn leven was zeker niet zonder zorgen, maar zijn ogen spraken rust. Mijn vader had zijn hoofd steeds in de wolken, zonder dat zijn voeten de aarde verlieten. Hij geloofde in de boeken

die hij verkocht. En niet alleen dat: volgens hem was elk boek een toegangspoort naar een andere wereld. Het enige wat je hoeft te doen om die wereld binnen te gaan, is de kaft open te slaan. Maar – en dan keek hij met grote ogen en wees hij met zijn wijsvinger omhoog – de sleutel van de échte deur zit in je eigen hoofd verstopt. Je moet ervoor openstaan deze te willen vinden.’

Papa draait zijn blaadje om en even is hij stil. Zijn blik gaat via mama naar mij.

Opa zei altijd dat ik geen sleutel nodig had. Mijn deur stond wagenwijd open. Ik vond het geweldig om boven in de winkel op de boekenzolder naar zijn verhalen te luisteren en samen te lezen. Helemaal vanaf het moment dat papa twee jaar geleden de winkel van opa overnam, toen deden we dat steeds vaker. Soms konden we een hele middag niets tegen elkaar zeggen, maar als we daarna dan allebei een boek dichtsloegen, was het net alsof we uren samen hadden gepraat.

Papa is heel anders. Hoewel hij ook van boeken houdt, maakt hij zich zorgen om mijn grote fantasie. Hij heeft weleens tegen opa gezegd dat hij bang is dat ik op een dag ‘verdrink in een wereld die niet echt is’. Ik snapte niet wat papa daarmee precies bedoelde, maar toen opa mij een knipoog gaf en vertelde dat hij nog wel een reddingsvest had liggen ergens, hoefde ik het verder ook helemaal niet te weten. Daarmee was alles goed.

Opa... wat zal ik hem ontzettend missen. Ik zoek zijn lachende gezicht in mijn hoofd en het duurt niet lang voor ik hem heb gevonden. Hij knikt naar me en alles om mij heen verdwijnt.

‘Hugo... Hugo!’

‘Wat is er?’ Ik schrik op en voel regendruppels op mijn hoofd vallen.

‘Kom, Hugo. We gaan naar huis. Waar zat je met je gedachten? Ik heb je wel vijf keer geroepen.’

Papa trekt zachtjes aan mijn arm. Iedereen is al weg. Alleen mama staat er nog. ‘Waar zijn Mikey en Justin?’ vraag ik haar.

‘Mikey en zijn moeder komen straks naar ons huis toe. Zijn vader voelt zich niet helemaal lekker, die zetten ze eerst even thuis af. Van Justin weet ik het niet. Kom, schat, voordat de bui straks echt losbarst.’

Mijn benen voelen stijf, ik krijg ze bijna niet in beweging. Gelukkig staat onze auto vlakbij. Ik kijk nog een keer achterom. Tussen de druppels door zie ik dat de kist van opa al naar beneden is gezakt. Hij is nu echt weg. Dag lieve opa, zeg ik in gedachten. Ik zal je nooit vergeten.

In de auto is het ijskoud. Papa zet de verwarming aan, maar waarschijnlijk zijn we al thuis voordat het warm wordt.

‘Hup, Willem. Snel naar huis,’ zegt mama. Ik zit achter haar en onze ogen vinden elkaar in de binnenspiegel. Ze knipoogt. Ik wil naar haar lachen, maar mijn lippen trillen te erg. Mama steekt haar arm om de rugleuning heen naar achteren. Ik leun naar voren zodat ik bij haar hand kan. Die voelt zo warm, zo fijn. Heel even doe ik mijn ogen dicht, dan laat ik me achterover ploffen en kijk ik naar buiten. De ramen waren net nog helemaal beslagen, maar langzaam zie ik door het glas bomen voorbijglijden. We rijden over de heuvels van Autumnville. Ik probeer de bomen te tellen, maar we gaan te snel om ze bij te houden.

Papa begint wat zachter te rijden en ik laat mijn hoofd tegen het raam rusten. Het licht boven Autumnville golft een beetje door de regen heen. Ons dorp ligt in een vallei, de heuvels zijn er altijd. Ik vind het fijn. Opa zei dat ze er zijn om ons te beschermen.

We rijden langs het megagrote bord waar *Autumnville* op staat. Ik zie nog zo het gezicht van Justin voor me toen ik tegen hem zei dat een groot bord niet meteen betekent dat de plaats dat dan ook is. Hij begreep er niets van. Totdat hij al snel daarna ontdekte dat Autumnville veel kleiner is dan de stad waar hij vandaan kwam.

De auto stopt. We zijn thuis. Snel doe ik mijn gordel af en de deur open. De enige lantaarnpaal in onze straat knippert. Ons huis ligt precies tegen de heuvels van Autumnville aan en onze burens wonen wel vijfhonderd meter verder, waardoor het 's avonds echt donker in onze buurt kan zijn. En nu dus helemaal. Ik stap uit de auto en ren naar ons huis toe. Langs de stoeprand stroomt een rivier van regen en met moeite spring ik eroverheen. Ik kijk achterom. Papa en mama komen er ook aan.

‘Mag ik snel even douchen, mam?’

‘Tuurlijk, jongen.’

Als ik gedoucht heb en de trap af loop, kruipt de sigarenlucht mijn neus binnen. De deur naar de woonkamer is dicht, maar ik zie de blauwe rook en schaduwen van voeten eronderdoor komen. Voorzichtig leg ik mijn hand op de klink. Ik heb hier eigenlijk geen zin in. Al die mensen. Het liefste blijf ik gewoon op mijn kamer met een boek. Dan ben ik dichterbij opa dan wanneer ik met anderen over hem praat. Maar ik moet wel, Mikey zal er ook zijn.

Zodra ik de deur opendoe, word ik vanuit de hoek van onze woonkamer geroepen. De stem herken ik meteen; het is Herman, opa's oudste vriend. 'Hugo, jongen, we zochten je al. Kom eens even bij ons.'

Ik had natuurlijk kunnen weten in welke monden die sigaren zouden zitten. Al zolang ik mij kan herinneren, zit er op vrijdagmiddag een groepje oude mannen te kaarten en sigaren te roken achter in de winkel. Daar hebben opa en zijn vrienden een stukje van het magazijn afgetimmerd en omgetoverd tot *The Library*, zoals zij het noemden. Boeken werden er alleen niet gelezen, maar de rook die van de sigaren door het kleine raampje naar buiten ontsnapte, was volgens opa van heinde en ver al te zien. Hoe vaak ik ze wel niet heb horen zeggen dat hun speciale kamer eigenlijk niets minder was dan een slapende vulkaan die op vrijdagmiddag ontwaakte. En een lol dat ze dan hadden! Eerst was het groepje best groot, maar er zijn al een paar vrienden doodgegaan. En nu is opa er ook niet meer.

'Wist je dat er een tijd was, Hugo, dat we allemaal op elkaar leken? Daar kun je je nu vast helemaal niks bij voorstellen.'

Ik kijk naar Herman. Hij glimlacht, maar ziet er tegelijkertijd verdrietig uit. Hij lijkt echt niet op opa. Opa had nog haar. Het enige haar dat Herman heeft, komt uit zijn neus.

'Hier, moet je kijken,' zegt Herman en hij wijst naar onze tafel, waar iets op ligt. Ik kan niet zo goed zien wat het is, de andere vrienden van opa staan ervoor.

'Hier lijken we toch best een beetje op elkaar. Vind je niet?' Herman lacht en meteen begint de rest ook te lachen. Zelfs Bert lacht, terwijl hij zo goed als blind is.

Ik kom dichterbij en tussen wat schouders door zie ik ineens waar ze het over hebben. De foto! Ik voel een naar gevoel door mijn lichaam schieten als ik de zwart-witfoto van tafel pak. Ik wil hem eigenlijk niet zien, maar toch blijf ik kijken, ik kan niet anders.

Papa heeft mij een keer iets over deze foto verteld. Ik weet het nog goed. Ik was zes. We zaten samen op de boekenzolder door oude albums te bladeren, toen we hem tegenkwamen. Op de foto stonden voor onze winkel acht mannen die er bijna hetzelfde uitzagen: in een zwart kostuum, met een zwarte stropdas, nette scheiding in het haar, en allemaal met een grote lach op hun gezicht. Een van die mannen was opa. Al was hij op de foto een stuk jonger, hem herkende ik meteen. Zijn ogen straalden namelijk, alsof er lichtjes uitkwamen.

Volgens papa waren ze zo vrolijk omdat de oorlog voorbij was. Het kwaad was verslagen. De wereld was vrij. Toen ik hem vroeg wat het kwaad was, fluisterde hij mij toe dat het een soort wolf was. En ik geloofde papa. Ik herinner me nog precies hoe hij langzaam vooroverboog en dat in mijn oor fluisterde. Ik ruik zelfs zijn aftershave als ik daar weer aan denk. En vanaf dat moment voelde ik soms de aanwezigheid van het kwaad: als ik op televisie had gezien of op de radio had gehoord dat er iets ergs was gebeurd in de wereld, kwam de Wolf bij mij op mijn kamer. Onzichtbaar, maar hij was er wel. Ik kon hem horen ademen. Hij wachtte op me. Ergens in een hoekje van mijn slaapkamer. Net zolang totdat ik met mijn hoofd boven de dekens uit zou komen. Maar dat deed ik niet, ik verstopte me diep onder mijn dekbed. Daar was mijn veilige plek. Daar kon niemand komen, alleen als ik toestemming gaf. En die gaf

ik de Wolf natuurlijk nooit, hoe hard hij ook huilde. Ademen deed ik door een kleine, open ruimte die niemand kon zien; de opening had ik aan de buitenkant dichtgemetseld met een magische spreuk. En ik hield net zolang de wacht tot de Wolf oploste in het zonlicht van de ochtend.

Iedere keer als de Wolf terugkwam, werd hij menselijker voor mijn gevoel. Maar zijn gezicht zag ik nooit. Ik heb er nooit met iemand over gepraat. Ik durfde het niet, denk ik. Het zat allemaal maar in mijn hoofd. Dat kon toch niet anders? Iedereen zou me voor gek verklaren.

Het is lang geleden dat de Wolf op mijn kamer is geweest, hij was eigenlijk zelfs helemaal uit mijn gedachten verdwenen. Maar nu ik de foto zie, is het net alsof ik weer terug ben op de boekenzolder en papa mij voor het eerst over hem vertelt.

‘Gaat het?’ vraagt Herman. ‘Je ziet helemaal wit.’

Ik leg de foto terug op tafel. ‘Ik ga naar boven,’ zeg ik.

Opa’s vrienden kijken naar me. Ze snappen er niets van, ik zie het aan hun ogen. Ik draai me om en loop richting de hal. Onderweg kom ik Mikey tegen. Hij knikt naar me. Hij weet niet eens wat er net is gebeurd, maar toch lijkt hij me te begrijpen.

Als ik op mijn slaapkamer ben, laat ik me op mijn bed ploffen. Ik ben moe, maar mijn hele lichaam tintelt. Die foto...

De trap kraakt. Mama heeft al twee keer in mijn deuropening gestaan, maar dit keer duwt ze de deur van mijn slaapkamer langzaam verder open. Ze voelt dat er iets is, maar ik durf het haar niet te zeggen. Ik knijp mijn ogen dicht.

Mama gaat op de rand van het bed zitten en pakt mijn hand vast. Ik hoef geen moeite meer te doen om mijn ogen dicht te houden. Het gaat vanzelf nu. Maar wil ik wel slapen?

Ik droom, ik droom, ik droom. Ik zeg het wel duizend keer tegen mezelf, maar het gehuil gaat maar niet weg. Hij is er weer! De Wolf. Ik lig helemaal onder de dekens, ik kan hem niet zien, maar ik voel dat hij naar me kijkt. De Wolf komt dichterbij en ik kan niets. Ik kan me niet bewegen, niet schreeuwen, ik kan helemaal niets. Het enige dat er is, is de Wolf.

Ineens is het stil. Is hij weg? Nee, ik hoor zijn ademhaling nog, maar het is net alsof hij wacht. Waarop? Ik heb het gevoel dat hij zich omdraait. Gaat hij weg? Maar dan verandert het gehuil in gelach en weet ik dat hij naast mijn bed staat. De Wolf staat voor de geheime opening nu. En ik voel het, de magische spreuk is verbroken. Met een ruk wordt het dekbed van me afgetrokken...

DE STEM

‘Dat meen je niet. Wat een verhaal. Waarom heb je me dat nooit verteld? Je opa is al vier jaar dood!’

Mikey zit me met grote ogen aan te staren. Ik kijk om me heen. We zitten op de zolder van de boekwinkel. De donkere boekenkasten, het gedimde licht, mijn voorleeshoekje: alles voelt vertrouwd aan, maar tegelijkertijd heb ik moeite om te plaatsen waarom we hier zijn. Het voelt alsof ik pas net wakker ben, en het verhaal over opa en de Wolf een levensechte droom was. Zo gek.

‘Hoe kan het eigenlijk dat jij je alles nog precies kan herinneren van die dag? Het enige dat ik nog weet, is dat het gigantisch baggerweer was.’

‘Ik weet het niet precies. Het schoot me ineens te binnen, en daarna zag ik het zich allemaal als een film voor mijn ogen afspelen.’

‘Maar jij voelt dus soms een wolf, als ik het goed begrijp. Of...?’

Ik knik, maar eigenlijk klopt dat niet: sinds die ene dag heb ik hem niet meer gevoeld. Nadat de dekens plotseling verdwenen waren en ik mijn ogen eindelijk open durfde te doen, was er niets, helemaal niets. Waarschijnlijk had ik het dekbed zelf per ongeluk van me afgeschopt.

‘Ik weet ook niet waarom ik je dit vertel, ik schaam me ervoor. Heb jij ooit zoiets meegemaakt? Niks tegen mijn

vader zeggen, oké? Dit hoeft hij echt niet te weten. Hij vindt al dat ik te veel op opa lijk.' Ik probeer zo serieus mogelijk naar Mikey te kijken. Hij is – zoals hij zelf altijd zegt – de flapuitkoning van het universum, dus ik hoop maar dat hij nu voor één keer zijn mond kan houden.

'*My lips are sealed.*' Mikey maakt een draaiende beweging met zijn duim en wijsvinger en gooit de onzichtbare sleutel over zijn schouder weg.

'Wat mag je niet vertellen? Is er iets dat ik moet weten?'

Ik schrik me een ongeluk: mijn vader staat ineens achter ons op de zolder. Ik heb het geluid van de trap helemaal niet gehoord, terwijl het krakende hout normaal gesproken door de hele winkel klinkt. Mijn ogen schieten paniekerig alle kanten op, maar er rollen geen woorden over mijn lippen.

'Hallo meneer Peters.' Mikey kijkt me aan en knikt alsof hij wil zeggen: 'Laat mij het maar oplossen.' Dan draait hij zijn hoofd naar mijn vader toe. 'Dat zijn pubergeheimen, die wilt u echt niet weten. Geloof me. En als ik het u wel vertel, dan moet ik u voor eeuwig en altijd het zwijgen opleggen.'

Mijn vader knijpt zijn ogen dicht alsof hij de boel niet helemaal vertrouwt. Even is het stil. Dan schudt hij glimlachend zijn hoofd. 'Je bent hartstikke gek.'

'Daar heeft u helemaal gelijk in,' zegt Mikey. 'Pas maar op, straks wordt Hugo net zo gek als ik.'

Mijn vader probeert zijn lachen in te houden, ik zie een twinkeling in zijn ogen.

'Alles leuk en aardig jullie twee, maar ik dacht dat jullie de zolder zouden opruimen. Een winkel runnen draait uiteindelijk niet alleen om het voorlezen aan kinderen, Hugo.

Ook de minder leuke dingen zul je moeten leren als je ooit de baas van deze winkel wilt worden. Een winkel is een hele verantwoordelijkheid.'

Ja hoor, daar is dat woord weer: verantwoordelijkheid. Hoe vaak ik dat al wel niet gehoord heb. Bij opa betekende het iets heel anders dan bij mijn vader. Opa voelde zich verantwoordelijk voor fantasie; volgens hem had elk mens het recht om zichzelf te verliezen in een andere wereld. Opa noemde de bezoekers van zijn winkel mensen, mijn vader noemt ze klanten. 'Je moet ze adviseren, vragen en geven wat ze willen,' zegt hij vaak. 'Het is hier geen kroeg-libliotheek.'

Aan de ene kant weet ik dat mijn vader gelijk heeft, het is nu vaak drukker dan toen. Maar iedereen staat tegenwoordig, niemand zit nog op een stoel te lezen. Toen opa er nog was, stond er een gigantisch grote houten tafel in het midden van de winkel waar altijd wel mensen aan zaten. Nu is daar een lege plek, alsof het nooit anders is geweest. Onze winkel is misschien wel de oudste van heel Autumnville, maar het ruikt beneden naar nieuw, naar citroen. Elke dag wordt de echte geur van de winkel weggevaagd door schoonmaakspul. Ik vind het helemaal niks! Alleen hierboven voelt en ruikt het nog magisch. Mijn vader moest eens weten dat ik alleen maar doe alsof ik met een doekje over de kasten en boeken heen ga.

Ik kijk om me heen. Er is niet veel licht nodig om te zien dat het inderdaad een rommel is hier op zolder.

'Jullie hebben vast nog wel even tijd om de bende die jij hier zaterdag hebt achtergelaten, Hugo...' mijn vader kijkt ineens iets te vrolijk, '...netjes op te ruimen.'

Ik zucht. Ik ben moe, merk ik, en mijn hoofd bonkt.

‘Zet jij de boeken weer in de kast?’ vraag ik aan Mikey.

‘Yes, sir!’ antwoordt hij, waarna hij als een soldaat door de ruimte marcheert.

Ik ga op een kussen zitten en pak het eerste boek dat ik tegenkom van de grond. Het is best donker op zolder. Er komt maar weinig licht door het raam naar binnen, dus ik grijp met mijn rechterhand een olielampje vast en schijn een beetje bij. Ik sla het boek open en twee getekende kinderen vertellen mij dat er die dag helemaal niets is gebeurd, terwijl ze eigenlijk de wildste avonturen meemaakten. Of zou het misschien andersom kunnen zijn? Dat er inderdaad heel veel gebeurde, maar dan alleen in hun gedachten?

‘Zal ik de grote lamp aandoen?’ vraagt Mikey aan me. ‘Dan kunnen we iets meer zien. Wel zo gemakkelijk.’

Ik twijfel even, maar Mikey heeft een punt. ‘Is goed.’

Mikey knipt de grote lamp aan en het licht verblindt me meteen. Ik sla een arm voor mijn ogen, het is te fel.

Ik hoor een korte klik. De lamp is weer uit.

‘Ik kan het zo ook prima zien,’ zegt Mikey terwijl hij bijna over een boek struikelt. ‘Geen probleem.’

Ik glimlach. Zo is Mikey. Eerst aan iemand anders denken en dan pas aan zichzelf.

Oké, aan het werk nu. Ik probeer me over mijn vermoedheid heen te zetten. De zolder moet opgeruimd worden.

Eigenlijk ben ik allang blij dat het hier nog is zoals opa en ik het hebben gemaakt. Nou ja, vooral opa dan. Ik deed nog niet zoveel, ik was te klein. Maar de herinneringen aan hoe we hier veel samen waren, blijven. Langzaam toverden we met z’n tweeën de zolder om tot een magische plek.

Voor het eerst zag ik toen ook het grote, ronde raam vanuit de binnenkant van de winkel. Jarenlang had daar een kast voor gestaan, maar toen opa die aan de kant schoof, vroegen we ons allebei af waarom we dat niet eerder hadden gedaan. De olielampjes, de zitkussens, het was al zo mooi geworden. Maar het mysterieuze licht dat door het glas naar binnen viel, was het laatste puzzelstukje waar we naar op zoek waren. Zelfs nu de nieuwe kinderboeken ook op deze zolder liggen, is de tijd hier gelukkig stil blijven staan.

Ik kijk naar het raam dat bij vollemaan voor zoveel sfeerlicht zorgt. Opa organiseerde regelmatig *Vollemaan voorleesavonden* voor kinderen. Dan zaten ze met hun ouders bij ons op zolder en las hij spannende verhalen voor. Het licht van de maan viel dan op de boekenkasten en dat maakte het allemaal nog mysterieuzer dan het al was. En ik zat altijd vooraan met mijn neus. Elke keer weer. Nu lees ik zelf voor. Aan elk kind dat het maar horen wil. Ik probeer er zo veel mogelijk te zijn als ik vrij ben en geen huiswerk meer heb.

Ooit word ik de baas van deze winkel. Dat is mijn droom. Maar dat maakt het soms ook best een beetje lastig, want mijn vader denkt anders dan ik. Laatst hoorde ik mijn ouders ruziën toen ik in bed lag. Ze schreeuwden niet, maar ze praatten hard genoeg om te horen dat het over mij ging. Op mijn tenen ben ik toen de overloop op gelopen en bij de trap gaan zitten. De deur naar de woonkamer stond open, ik kon alles horen. Mijn moeder klonk boos. Ze zei tegen mijn vader dat hij moet accepteren dat ik anders ben dan hij. Dat dat juist goed is. Maar mijn vader liet haar helemaal niet uitpraten. Telkens weer waren daar die woorden dat de winkel onder opa op het eind

bijna failliet was gegaan, en dat mijn vader keihard heeft geknokt om dat recht te trekken. En ik leek veel te veel op opa, alles wat mijn vader nu financieel aan het opbouwen was, zou verloren gaan als ik het later zou overnemen. Hoe meer hij zei, hoe kleiner ik me voelde worden.

Sindsdien probeer ik meer naar mijn vader te luisteren. Ik weet dat ik een dromer ben, maar ik wil ook dat hij trots op me is en zegt dat ik het goed doe. Toch durf ik niet met hem te praten. Soms probeer ik het wel, in mijn gedachten weet ik de goede woorden altijd te vinden, maar het lukt me nooit om ze richting mijn mond te sturen. Elke keer denk ik dan dat het wel een keer komt. Maar het komt gewoon niet.

‘Hoe laat is het?’

Voor mijn gevoel zijn we nog maar een kwartier verder als Mickey het vraagt. Ik wil op mijn horloge kijken en schuif de mouw van mijn trui omhoog. Blijkbaar ben ik hem vanochtend vergeten om te doen, want hij zit niet om mijn pols. Snel verplaats ik mijn ogen richting de koe-koeksklok die naast het raam hangt. Het licht van een olielamp verlicht de wijzers en het vogeltje dat uit zijn huis is gekomen. Ik hoor geen getik, hij staat stil. Dat is gek: normaal komt de vogel alleen bij hele en halve uren naar buiten, maar de klok geeft aan dat het tien voor half negen is.

‘Die stond al stil toen we hier aankwamen,’ zegt Mikey.

Ik loop naar de klok toe en trek aan de slierten om hem op te winden. Het lukt niet. Hij is kapot.

‘Meneer Peters, weet u hoe laat het is?’

Mikey ligt op de grond en hangt met zijn hoofd in het trapgat.

‘Meneer Peters?’

‘Niet zo schreeuwen,’ fluister ik hem toe. ‘Straks zijn er nog klanten binnen.’

‘Het is zes uur!’ roept mijn vader vanuit de winkel.

‘Zes uur?’ Mikey kijkt me met grote ogen aan. ‘Zo laat al? Dat meen je niet. Ik moet gaan, mijn moeder heeft waarschijnlijk allang het eten klaar!’

Ik heb niet eens tijd om Mikey te bedanken, voordat ik het weet is hij weg. Het enige dat ik nog hoor, is het belletje van de winkeldeur.

‘Huug, ik ga ook vast naar huis. De kas is al opgemaakt en de sleutels liggen op de toonbank. Jij mag afsluiten. Tot straks.’

Wat? Hoor ik dat nu goed? In mijn eentje?

‘Wacht! Pap!’

Ik doe gauw de olielampjes uit en ren zo snel als ik kan de trap af naar beneden.

‘Pap?’ roep ik nog een keer. Geen antwoord. Het is stil in de winkel, hij is al weg. En inderdaad, de sleutels liggen op de toonbank.

Ik loop ernaartoe en pak ze op. Ik voel me trots en zenuwachtig tegelijk. We hebben de winkel al vaak samen afgesloten, maar ik heb het nog nooit in mijn eentje gedaan.

Ik pak mijn jas van de kapstok, trek hem aan en loop nog een rondje door de winkel. Het ziet er overal weer opgeruimd en te netjes uit. Ik ben alleen met alle boeken en hoewel ik normaal gesproken helemaal op mijn gemak ben hier, overheerst er nu toch een bepaalde spanning die me onrustig maakt. Waarom mag ik zomaar opeens alleen afsluiten? Waarom heeft pap niet gewoon even op me gewacht? Ik druk de schakelaar uit die in verbinding staat

met alle lampen in de winkel en open de voordeur. Nog één keer kijk ik naar binnen voordat ik de zware deur dicht laat vallen.

Het is stil en donker op straat. Er staan genoeg lantaarnpalen, maar er zijn er maar twee die het nog doen. Mijn vader zegt dat er niet meer geïnvesteerd wordt in de binnenstad. Er is veel leegstand. Het nieuwe winkelcentrum iets buiten Autumnville is het nieuwe centrum. Daar is iedereen, daar kun je bijna alles krijgen wat je wilt. Behalve boeken. Mijn vader is doodsbenuwd dat daar uiteindelijk een boekwinkel komt, maar tot nu toe hebben we nog steeds geluk.

Het winkelcentrum is ook veel langer open dan de winkels hier. Ik kan vanaf onze drempel zien hoe het licht dat ervan afkomt tegen de heuvels van Autumnville slaat. Of zou het van onze jaarlijkse kermis zijn? Justin zal daar dan vast rondhangen nu. Met zijn nieuwe vrienden. Ik zie hem na schooltijd in ieder geval nog maar weinig.

Ik draai me om en adem diep in. Voor het eerst mag ik de winkel op slot doen. Waar zijn de sleutels? Ik grijp eerst naar mijn broek- en daarna naar mijn jaszak. Ik heb ze al zo vaak in mijn hand gehad, maar nu voelen ze toch echt zwaarder. Kom op, Hugo. Het enige wat je hoeft te doen is de deur op slot te draaien. Dat is alles. Drie verschillende sleutels voor drie verschillende sleutelgaten. Je weet precies welke bij elkaar horen. Zo moeilijk is het toch niet?

Ik zet een paar passen naar voren. Gespannen breng ik de eerste sleutel naar het eerste sleutelgat. Mijn vingers trillen een beetje, maar het ijzer vindt uiteindelijk zijn weg naar binnen. Mijn duim en wijsvinger draaien krachtig naar rechts en het oude mechanisme draait krakend met de

richting van de klok mee. Gelukt! Nog twee te gaan.

Ik duw de volgende sleutel in het slot en deze draait net iets soepeler dan de vorige.

Nog eentje. Ik stop de laatste sleutel in het bovenste sleutelgat. Deze gaat moeizamer, het lukt me niet om het met één hand voor elkaar te krijgen. Ik klem mijn andere hand ook om de sleutel en probeer hem met alle kracht naar rechts te duwen. Ja, goed zo! Er komt eindelijk beweging in...

‘Hugo!’

Ik deins van schrik achteruit. Wie schreeuwt er zo hard, wat is er aan de hand? Het klonk als een meisje. Maar waar is ze? En hoe weet ze mijn naam?

Mijn hoofd draait automatisch naar links en rechts, op zoek naar een logische verklaring. Maar ik zie niemand in de buurt, ik ben helemaal alleen. Mijn hoofd tintelt. Waar kwam dit vandaan?

‘Hugo! Help me!’

Ik deins nog meer naar achteren en staar naar de deur van de winkel. Nee, dat kan niet. Dat bestaat niet! Ik heb alles gecontroleerd, alleen ik en de boeken waren binnen. Maar die stem...

Die komt vanuit de winkel.

DRIE MUSKETIERS

Waarom ben ik niet naar binnen gegaan? Wat bezielde mij om op de fiets te springen en er als een angsthaas vandoor te vliegen? Straks heeft er de hele nacht een meisje in de winkel opgesloten gezeten! Ik kan me bijna niet voorstellen hoe beangstigend dat moet zijn.

Ik heb er niets over gezegd toen ik thuiskwam. Nee hoor, het was allemaal prima gegaan. Eén, twee en drie: de sloten zaten binnen een paar seconden allemaal zo vast als een huis. Terwijl ik niet eens zeker weet of dat laatste slot wel goed is gegaan. Ik probeerde er een beetje bij te lachen, maar ik voelde zelf hoe gekunsteld mijn glimlach was.

‘Yo, Huug. Let nou eens op, man.’

Het duurt een fractie van een seconde voordat de woorden van Mikey bij me binnenkomen. Dan kijk ik recht in de ogen van mijn leraar.

‘Zo, je bent er weer? Vind je mijn lessen soms een beetje saai?’

Mijn wangen worden loeiheet. Eigenlijk vind ik zijn lessen inderdaad saai, oersaai zelfs. Waar ik Mikey regelmatig niet kan volgen omdat zijn woorden voor zijn gedachten uit lopen, komen de woorden van meneer Van den Bos zo langzaam over zijn lippen dat hij beter een slaaptherapeut zou kunnen worden. En hij slurpt ook nog. Eerst viel dat me niet speciaal op, maar sinds Mikey me erop wees, lukt